

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint útszűr: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:
 Őrhasábon petítőről 5 kr.
 Nagyobb terjedelmű, mint azelőtt több ízbeni hirdetések, alku szerint a legolcsóbb árért.
 Bélyegdíj: minden beiktatásért külön 30 kr.
 „Nyit-tér”-en megjelölt közlemény minden péld. 15 kr.
 Nérv. vagy kézzel írott beiktatás kifizetés nem vétetnek tekintetbe. — Ugyazintén kézzel írt adatok nem adhatók vissza.

Lászyne Etelka
 jutalomjátékára.

Ma lesz szünetünk kitűnő drámai színésznője, Lászyne Etelka jutalomjátékára. Ez alkalomból mint értesültünk — a színház nagy ovátok színhelye lesz. — A művésznő kileptekor virág eső fogja fogadni: majd szalagon díszes koszorú bocsátatik le, melyen elhelyezve lesz azon ékszer, mit emlékül neki osztottak. E közben a közönség köz. dísz leányában az itt közölt költemény fog szólni:

Lászyne Etelkának
 Debreczen, 1879. jan. 15.

A kishitűek hirdetik,
 Hogy e föld nem terem babért,
 S hogy szívünk nem tud érzeni
 S dobogni a művészetért. . . .
 Van a művészek jövője,
 Elismerés, babér — ha kell,
 De nehéz a Parnassus utja —
 Oly kevesen juthatnak fel. . . .
 Te szóltál, ki a művészet
 Főszelét nagy papnője vagy,
 S ime a föld babért terem.
 Művészed hatalma nagy!
 Szívünk is im fölkelésült,
 És ünnepet szentel neked,
 Midőn mint meghódítottaid
 Csodáljuk nagy művészedet.
 Világíts hát mi előttünk,
 Vezérszavad zengjen felénk,
 Követünk mi — csak el ne hagyj,
 Légy mindörökké a miénk!

Felolvasó szerkesztő: Peter Gabor.

Debreczen, jan. 16.

(P.) Mintán már benne vagyunk a honfoglalás munkájában, — sőt mintán már egy jó darabot el is foglaltunk abból a földből, melyet a jelenkor Mózese — akaránk mondani Andrásyja — dicsősége Nébo hegyéről tejmel-mézrel folyó kánaannak lát, s melyet csak a mi rövidlátásunk keresztelt el istenverte földnek, — most következik a honfoglalás munkája.

Könnyű volt Árpádnak szerveznie e hazát, midőn előbb a tehetetlenség tönkresilányította az itt lakó népeket. Könnyű volt az alkotott törvényeknek tisztelgetni, mert hiszen a nép megbizottjai, vezérei alkották azt s ki szelgült volna ellene.

Hanem gróf Andrásynak már egy kissé nehezebben fog menni a dolog, mert ott abban az új országban a nép csak halgatásra van kényserítve, de leerve nincsen. Csak arra van kényserítve, hogy kezét nyitlan fel ne emelje a betolakodók ellen, de hogy lelkeben a legnagyobb gyűlöletet s daemoni bosszúvágyat ne táplálja azok ellen, kik minden ok és jog nélkül feldúlták csendes otthonját, megakáriják változtatni viselkedését, szokásait, — vagy mint azok mondják — civilizálni akarják, azt már semmiféle hódító fegyvere nem parancsolhatja meg.

E nép türi, — mert meg kell türi, — hogy neki új törvényeket szabjanak; idegen jövevények üljenek a fontosabb hivatalokba, kik aztán egy magasabb firma alatt kényük szerint grassálnak a jogos birtokokon felett. Türi a nép — de ezekben itkon Novi-Bazár felé tekint, várja, hogy mi fog ott történni, várja a jelt, az időt, melyben ő is előkeresheti a most eldugott handszár, hogy a hozzá legközelebb álli zivibe merítse. Egy elfojtott, de ki nem aludt világon ezon új tartomány, mely ha kitör, maga alá temet minden élő lényt körülötte.

Telhat végre is a honfoglalás után megindultak a szervezési munkálatok, meghozatott az első alaptörvény és pedig oly módon, hogy az elfoglalt terület a közös miniszterium — tehát Ausztria — hatósága alá helyeztetnek.

No hiszen ezt egy cseppet sem irigyeljük, csak azon gondolkozunk, hogy ha e magyar véren és pénzen szerzett tartomány Ausztriához csatlakozik, nem lehetne-e a magyar ezredetek onnan kivonni és helyükbe osztrák ezredeteket állítani s továbbá a mi zsebünket megkímélni holmi beruházásokra szükséges millió kiadásától. Szivesen átengedjük ezt a dicsőséget Ausztriának, hadd civilizálja ő a maga módja szerint, — melynek jó ize meg most is szánkban van

— azt az országot, melyből mi csak egy hantocskát sem kérünk, de melynek hantjai alatt oly sok jó magyar alussza az örök álmot.

Hogy semmi kétségünk ne maradjon az iránt, miszerint az elfoglalt tartományok csakugyan Ausztriához csatlakoztatnak, a szervezési statutum 1-50 pontja mindjárt azzal áll elő, hogy a tartomány főnöke alatta áll a közös miniszteriumnak; a 14-ik pont pedig a közös miniszterium teendői közé sorozza az államjövőkoraforradítás, beruházások eszközölése, szóval minden anyagi ügyek gondját. Tizenötödik pont ugyan nincsen, hanem mi bátran oda gondolhatjuk, hogy évenként néhány millió forintnak a költségvetési szükséglet fedezésére leendő kiadásra, s egynehány magyar ezrednek ott tartása, esetleg feloldozása gondjai már aztán a magyar kormányban tartatik fenn. Ezt hozza magával a közönség. Te csináltatd ugyan drága pénzen ezt a subát, hanem azért majd én viselem el, így hozván azt magával a közönség.

Hát mint mondanék, nem irigyeljük ezt a dicsőséget, csak azt szeretnénk, hogy az irányadó körök ne vágyának több-több babér után; van nekünk elhagyott pusztuló földünk elég, ha nem akarunk is többet szerzeni nyűgnek. Van itthon baj elég — miért megyünk mi más országba bajt csinálni. Bizony ez a kapkodó politika megboszulja magát. Ha kellett az a tartomány Ausztriának, hát már meg van, viselje gondját, de előbb jól nézzon szét otthon, nehogy a szomszéd szalmájába dugott csóva, az ő csereszé borítsa lángra.

Állapot emelődésére! Ugyan e tárgyban interpellált dr. Ruzs. — Ezután megkezdődik a berlini szerződés tárgyalása.

Suess Ede ajánlja a bizottság többsége javaslatainak elfogadását, mely szerint a szerződés egyszerűen az alkotmány értelmében, tudomásul vétetnek.

Herbst indokolja a bizottsági különvéleményt, mely szintén a honfoglalásról ajánlja, de hat javaslattal, mely fentartja a nov 5-iki felirat állapontját.

Erre megkezdetik az általános vita. 29 szómonk irakozott fel a bizottsági javaslat ellen; 12 mellette. Az ülés torább foly.

Árviz a vidéken.

A Tisza vize a jégtorlaszok s az ármentesítő társulat által hiányosan teljesített átvágás miatt, tegnap a közlekedési miniszteriumhoz érkezett táviratok szerint, két helyen kitört és pedig Csáthnál és Ung mellett. A kormány tegnap reggel egy főmérnököt utaztatott a helyszínre, ki teljes felhatalmazást kapott, hogy a gátépítésekhez ott készletben levő régi vasúti vágányokat, épületokeket, felhasználhassa. Fakészlet is van azon a tájon nagymennyiségben, ugyanis f. hó elején az orkán Máramaros megyében egy erősdegen nagy rombolást vitt végbe, százával szakította ki a fákat gyökerestül s az áradt Tisza vize most a fadrészeket tömegesen usztatja az árterületre s ott partra veti. A tegnapi nap folyamában Szegezdől is nyugtalanító hír érkezett, azért a kormány oda is küldött egy főmérnököt a gátépítés vezetésére. A Dunán levő jégtorlaszok szétrobbantására — a kormány torpedókat vásárolt, melyeket szombaton szállítanak a fenyegetett pontokra.

VIDÉK.
 — A „Debreczen” levelezése. —
 Dees, jan. 14.

A társadalmi élet élénk-égére, mint mindent, úgy itt is hatással van a farsang beállta, mely egyelőre még csak készülődésekben jelenkezik. Eroll tenakodik a négyesület mozgalma, mely egy kövacsorát helyezett kiútátsa a jövő hó első napjaira. Perze a táncos csak nem fog elmaradni.

Különböző táncmulatság szombath este is volt, az u. n. „köröstylen”, mely alkalommal a műkedvelő tenetársulata, s a dalárda Hock János polgárhatali tenetánár, közös derék karnagyk vezetés alatt néhány sikerült darabot mutatott be. Mire a táncmulatság következő éjféli utáni 3 óráig tartott.

Szini élvázában sem szenvedünk hiányt, sőt ez este főleg fokozódik. Homokay társulatához két jó új tagot akquirált Sándor Emil s nejt Várady Antóniát, mindkettő már is meggyerő a közönség kegyét. De tulajdonképi kedvelője Pásztor János s azért szombatra szentelt házat várukn, mivel Pásztor jutalomkétséke lesz, a mikor a komoly műgényt kielőltő Moliere „Főrsénye” kerül szíre.

Vasárnap a tiszolú egyesület restaurata magát. A hálmaz teendői miatt a parancsnoki tisztségről leköszönt Vékony Ferenc rendőrkapitány helyébe egyhangulag Markus János tisztifővezér és honvédelmi igazgató választott meg. Tegnap este lámpás tisztelgés volt, először a volt parancsnoktól vett-k búcsút és aztán az új jötték üdvözölni. Mindkettőnél Buda-Elk osztályparancsnok beszélt. Markus ur előtt hangulgyozva, hogy ő lesz hivatalos a rongált állapotba került egyesületi lobogót szilárd kézzel eredeti épségbe visszahelyezni.

A főparancsnok rokonszenves harásny hangon igéri, hogy ő erejéől kitelhetőleg mindent el fog követni, hogy a humanus célu egyesület ismét felvirágozzék, és reméli, hogy a törekvésben a város polgárai egyenként és összesen segíteni fogják, a miért jelszava leendő: kölcsönös bizodalom és egyetértés.

A tiszolú a vízre térve megjegyzem, hogy a Szamos nyugtalanossági megszűntek és ismét rendez medrében folyik, jó vízzel kínálva különösen városunk fiatalaságát, mely talán reményli, hogy Medgyes Lajos által megénekel hatását velük majd érezteti. Koldúk ugyanis határozottan azt állítja, hogy a ki Deesre jön és a Szamos vizéből iszik, az többé el nem megy innen.

Taufer fiatal főbírtokos ur aligha nem „eleget” ivott a Szamos vizéből, mert bizony ide apadt, illetéleg rósszalancok fogják idefűzni, mert egyelőre a szép, kedves és művelt Csiszér Ilona kisasszony a deési felsőbb társaskör e kedvelt tagját.

A magyar nyelv a népiskolákban.

A magyar nyelvnek a népiskolákban kötelező tantárggyá tétele tárgyban terített törvényjavaslat már elkészült s ő felségéhez is felterjesztetett. A javaslat ezeket tartalmazza: Szükséges levén, hogy a magyar nyelvnek, mint az állam nyelvének elsajátítására minden állampolgárnak kellő mód nyujtassék, e végből következő intézkedések állapítatnak meg:

Nem magyar nyelvű felekezeti tanítóképző-intézetekben, melyekben a magyar nyelv az 1868 XXXVIII. t. cz. 13. és 88. §§ értelmében küllöben is kötelezett tantárgy, jövőre oly órászámra veendő fel az, hogy az egész tantárgy alatt annak beszédben és írásban elsajátítása minden tanítóléltnek lehetővé tetsék. A jelen törvény hatályba léptét követő tanévtől kezdve három év (vagyis egy tanítóképző-intézeti tanfolyam) eltelte után, tanítói oklevelet senki sem nyerhet és tanítói vagy segédtanítói senki sem alkalmazható, a ki a magyar nyelvet annyira nem bírja, hogy azt a népiskolákban taníthassa.

A már hivatalban levő, vagy az előbbi §-ban említett három év alatt hivatalba lépendő tanítók, — a jelen törvény hatályba léptétől számítandó — elvált kötelezettenek a magyar nyelvet annyira elsajátítani, hogy azon való tanítási képességüket vizsgálattal igazolhassák. — Életük ötvenedik évét a jelen törvény hatályba lépétek már betöltött tanítók, saját kérelmükre, e kötelezettség alól a vallás- és közoktatásügyi miniszter fel is mentheti. Ugy elemi vagy felső népiskolákban, a hol a magyar nyelv eddigéig nem volt kötelező tantárgy, de oly tanító van alkalmazva, aki annak tanítására képes, a magyar nyelv a jelen törvény hatályba léptét követő tanérvben azonnal kötelező tantárggyá teendő. Általában az egész országban a jelen törvény hatályba léptétől számítandó hat év alatt a magyar nyelv kötelezett tantárgy lesz minden elemi vagy felső népiskolában. Az előbbi pontban kitért határidő bekövetkezte előtt is valamely iskolában oly tanító alkalmazatik, a ki a magyar nyelvet tanítani képes, az azonnal kötelező tantárggyá teendő.

A vallás- és közoktatásügyi miniszter, a belügyminiszterrel egyetértőleg, meghatározhatja; mely megyékben vagy azok egyes részeiben legyen a magyar nyelv tanításának kötelezettsége, a kitűzött határidő eltelte előtt is, fokozatosan életbe léptetendő.

Politikai hírek.

— A magyar pénzügyek. A „Deutsche Zeitung” legutóbbi száma a kölcsön ügyéről írván, constatálja, hogy a magyar kormány és a Rothschild consortium között létrejött kölcsön híreire a magyar renje árfolyama egy százalékal esett, mult heti árfolyamához képest. Megjegyzni, hogy mind a magyar állam, mind a pénzügyelőadó consortium érdekében szükség van a hamis mérleglet adjon a „folyton kölcsönből tengődő állam kormányja, hanem álljanak elő leplezetlen valóséggal.”

— A porta körjegyzéket intézett az ő 2-án a hatalmakhoz, melyben — mint a „N. F. Presse” írja — küli az enquette eredményét az oroszok által megzavart thráciai területet dulo felkelésről. E szerint mindenütt a görög és bolgár bandák. A falukat megtámadták, leégették és baromi teteket követtek el. A lakosság csak védelemre magát. A két hadsereg neutralis zónája lehetségessé tette a bandák képzését. A körjegyzék kijelenti, hogy e zónát szűkebbre kell szorítani.

— Az osztrák képviselőházból. Neuwirt és társai interpellálják a kereskedelmi minisztert a Francoországgal kötött vámháboru tárgyában s kérdezik: mily lépések tettek ez

A forradalom kezdete.
 Szentpétervár, jan. 11-én.

A nép-ég minden osztályában nő az elégtelenség.

A kazáni kormányzóság tártárai felkelésről a leghajmerésztőbb jelentések érkeznek. A kormány a telkelők ellen hat kozák ezredet és három tüzér úteget küldött, és ezek, midőn a helyszínre jöttek, nem tudtak egyebet tenni, mint 36 tártár falut felgyújtani és több, mint 200 tártár agyaggyárt, nőt és gyermeket minden irgalom nélkül lekoncolni. A felkelés fegyveres férfai ellen ezen megszárló hősök mitsem tettek és így a lázadás ott a soldateska minden erőszakoskodásai és vitésége dacára még tart.

Több kormányzóság lakosai az adófizetés megtagadva, csatlakoznak az elégtelenségekhez. Semiretenszka kerület Werek fővárosából ilyen nyugtalanító hírek érkeznek. A chinai-orosz házáron, mintegy két mérföldnyire Tuagatsáktól tömzdek chinai hadsereg összpontosított, mely Kuldeha felé vándorútját. Az itteni chinai követ föl fog szállítani, hogy e tekintetben adjon felvilágosítást.

BUDAPESTI HIREK. Rossi Ernő, a nagy-írú tragikus és hó 18-án érkezik a fővárosba s itt több darabban fog lépni. A forradalmi templomot ez évi ápril 24-én fogják felszentelni, tehát ugyanazon napon, melyen a bécsi fogadalmi templom felszentelésre tervezve van, a katonát pedig elfogták. Egy pozsonyi ügyvéd agyonlétte magát az utczán pénzügyi zavar miatt. Aradon a honvédegylet álcázos bált rendez febr. 15-én. — Erdekes bankó. A

VIDÉKI HIREK. Megőrült Pécselt a 685-reálatnoda rajtanára. Somogy megyébe a fészezős különféle hírlap érkezik naponként. Legutóbb példányban az „Egyetértés” jár oda. Orjónög. Temevárótt egy közüzér szeretőjét egy késsel öszeszúrta, s aztán az elaléltat a Béga folyóba dobta. A szerencsétlen kimentették, a katonát pedig elfogták. Egy pozsonyi ügyvéd agyonlétte magát az utczán pénzügyi zavar miatt. Aradon a honvédegylet álcázos bált rendez febr. 15-én. — Erdekes bankó. A

Francoországhban a republikánus párt kebelében nagy irgalom uralkodik. A párt szélső árnyalata minden áron szakadásra akarja vinni a dolgot a Dufaure-kabinettel. Az unio republicaine gyűlései nagyon zajosak. Gambetta alig képes fékezni a miniszterium ellenszélő szavazatait. Floquet és társai azt követelték, hogy a párt adjon határozott programot a kormány elé, mit ha elfogad. Am maradjon, különben pedig bukják. Gambetta ezzel szemben azt hangsúlyozta, — hogy be kell várni, míg a kormány programját a nemzetgyűlés előtt kifejti, mely aztán a

A „DEBRECZEN” TÁRCZÁJA.

A grófné.
 — Elbeszélés. —
 Irta: Pataky Árpád.
 (Vége)

Bieskei Ferencz magasem volt valami roppant gazdag ember. Volt egy kis birtoka ott valahol a Bánáthban, feleségével is kapott néhány ezer forintot, hivatali is viselt a takarékpénztárnál, hanem mindez nagyon kevés volt olyan élethez a milyt vittek.

Örökös dártdiót tartottak a háznál, nyitva volt az ajtó boldog — boldogtalannak, egymást érte a sok vigalom, táncszelvény, ez a család koremsa, hanem nem hiszem, hogy több mulatásnak benne mint mulattak a Bieskei házában.

Az asszony háiba volt 17 éves felnőtt leánya maga is elfogadta az udvarlást, s talán éppen ezért halt meg olyan korán. Egy névséven sokat táncozott, s úgy felhevűlten ment sétálni a kertbe egy katona tisztel, másnap beteg lett, ágyba fektűt s negyed napra kivitték a temetőbe. . . . Szép asszony volt annyira bizonyos, hanem a leánya sem volt csúfabb. Akadt is kérője számtalan, gazdagabbnál gazdagabb. Innen a környékről mindjárt kettő, az egyik Öry Béla, híres fiáksálnak a fia, szép, barna fü, a másik pedig Bendori Pista . . . és itt a csapláner odamutatott kezével a nagyivó felé:

— Az a kit imént látott az ur. . . .
 — Ez a fiatal ember?
 — Ugyanaz. Hja akkor nem így nézett ki. Nem volt dölcegebb fü a megýében mint Bendori Pista, a szőbb lova; sem igen voltak még a koromzegei grófnak sem mint neki.

Atyjától többet örökölt 2000 hold földnél s Monostoron olyan kastélya volt mint a mi grófnaknak. Apja sem volt jó gazda, de a fiából még olyan sem lett. Ot-hat estendő alatt az a kétezer hold lovalvad: 200-ra, hanem az sem volt adósság nélkül. . . . ő is szerette Vilma kisasszonyt be-bejárni majd mindennap a városba, s csak este felé került ki a Bieskei házból.

It ment át ezen a réven; láttam számtalanszor, és egy nap — jól emlékszem mintha ma történt volna.

— Kint állottam a csárdá előtt midőn szép négy lovas brieska állott meg az országúton. Bendori Pista maga hajította a paripákat, feltűnt nekem, hogy most jobban ki volt csipre mint máskor. A kocsiisan is új liberia, a lovakon is új szerszám. Leszált és bejött a csárdába, ritkán ment el, hogy be ne nézett volna.

— Hát a gazda itthon van? kérdé tőlem.

— Nincsen — mondtam én — a városba ment. Miért kérdi a teins ur?
 — Valamit mondtam volna neki.
 — Titok?
 — A biz a. Hiába olyan kiráncsi nem mondom meg. És elkezdett egy bus nóitát fűtyölni.

— Be jó kedve van a teins urnak.
 — Hogy ne volna galambom, mondá, összetette bokáját, és egy nagy pohárbort fenékiq ürítve.

— Talán bizony megnyerte a nagyultrit?
 — Többet annál.
 — Én nem tudom elgondolni mihet az.
 — Megmondom hát én. Asszonyt viszünk a háshoz, még pedig szép asszonyt a ki csillaga van!
 — Oskán nem házasodik még a teins ur?
 — De meg ám!

Kacsagra ült fel a brieskára. Jó kedve volt éppen. Gondoltam, hogy hova megyen. Pedig éppen az elöltváló nap hallottam a városban, hogy Öry Béla kosarat kapott nem adták hozzá a Bieskei leányt. Sajnálatom stegény fü. Derék jóvával fiatal ember volt és én azt hiszem ugyan szerette a kisasszonyt, jobban mint Bendori Pista, és nem is volt soha olyan büszke mint ez. Sok mindenfélét beszéltek, hogy miért nem adta hozzá az öreg ur leányát. Később azonban megtudtuk az igazat okot. Az öreg Bieskeinek sokan rosszbál állott szénája mintsem látszott. Sokan azt bírálték gazdag ember de nem úgy volt. Annak a bántó birtoknak is csak a hire volt már meg. Elvitte a zsidó megemészette a sok adósság.

— Hát Bendori Pista?
 — Ugy járt ő is mint Öry Béla. Tudtam előre, hogy nem lesz másképpen. Bendori urnak is pénze rejt volna szükséges, Bieskei urnak is. Nem egyeztek meg. Láttam amint, mintegy négy óra múlva visszatért a kompot, ott volt rajta a Bendori Pista cifra brieskája is. Most a kocsis ült elől az ur hátul. Levertnek látszott igen. Azt hittem megáll a csárdá előtt a bejár egy pohár borra. Nem tette. Midőn kocsin, szokás szerint, meg akart állni a csárdá előtt, — hallottam a mint dühösen rárvált:

— Hajts!

Nem sokára ezután furcsa hírek keringtek a városban. Nem hitte el senki, mégis igaz lett. A méltóságos gróf megkérte a Bieskei kisasszonyt. Vilma kisasszony sokat sírt, ellenkezett, de az apja hajhatatlan maradt és végre is az lett belőle, hogy örököséget esküdtek egymásnak a Bieskei leány és a Koromzegei gróf, s még az nap el is utaztak külföldre.

A mint ennek a házasságnak híret meghallotta Bendori Pista olyan lett mint egy dühös vad, dult-fel s esküözött, hogy megöli a gróft feleségét s megöli magát. Talán imádkozik. A temetőbe beszéli, hogy midőn távozik mindig ki van sírva a szeme . . .

— Hát Öry Béla soha sem került erre?
 — Nem. Hanem egyszer az uram járt a harmadik vármegyében, valami atyafia lakik ottan neki. Midőn háza jött ő beszélt itthon nekem egy történetet, — mely mesének is beillik. —

— Tán látott valakit?
 — Látott. De kit? Midőn a csobói révhez ért, hol át akart kelni a tulpartra, éppen akkor köztött ki a komp. Nem volt rajta csak egy könnyű koci. A kocsiiban négyen ültek. Elöl a kocsis, hátul egy ur és egy asszony, a ki egy gyönyörű gyermekkel tartott az ölében. A gazda a mint meglátta a kocsiiban ülőket úgy megjeggt, úgy elámlott, hogy mikor magához tért, hire sem volt a kocsiiban. . . . Az a két ur személy pedig, a ki ott ült a kocsiiban, olyan nagyon hasonlított két ismerőshöz, kik régen, éveikkel eszelőt, elűntek erről a vidékről. . . .

Midőn hajnalodott bejött a révész, hogy indulhatunk, a nagy ivón meutem keresztűl, nem volt már akkor ott senki, csupán egy kopott öltözött ur ember fektűt egy széles lovacsán. Bendori Pista volt. Uközben el-elgondolkostam ezen a történeten, melyben egy olyan leány szerepel, ki egyszerű háiban született, a kit szűlei, vagy talán önönön téves fogalmal, nőül adtak egy grófnak, hogy boldog legyen; a szegény nő feltalálta ott ugyan a fényt, a pompát, a gróf koronát, de hogy boldog lehessen vissza kellett neki térni abba az elhagyott, megretett világra. . . .

idnitz-pora.
 csak akkor valódi

az én sokszorozott czegem van lenyomva. azonnal alkalmazott mindennemű gyomor-nyomást évtárgyalanság, duzzadás (stb.); toknak ellen. Különböző oly egyéneknek ajánlják.

szélesleg áldoztatnak.

eredeti skatulyának 1 frt o. e.

AL.

a szenvedő emberiség segéd-Imére minden betegségek mindennemű sebek, fej-, fül-és szem-rák, uszók, szengyuladás, benuálás és más betegségek ellen.

statisással együtt 80 kr. o. e.

Halmájzsir-olaj
 Krohn M. és Társától
 Bergenben (Norvegiában)

nyit a kereskedelemben előforduló, faj között szálható. Ára egy üvegnek használati utasítást tartalmaz.

PARFUMERIE
 Myrrhino.

Kittinó szárvíz, mely a borkő lerakodását, valamint folytatógos használat mellett az odasszágtól megóvja. Megrendelhető minden jól illatszereket tartanak.

W. Nachfolger Carl Thies,
 Bécsben. (425.) III.

PARFUMERIE
 Myrrhino.

Kittinó szárvíz, mely a borkő lerakodását, valamint folytatógos használat mellett az odasszágtól megóvja. Megrendelhető minden jól illatszereket tartanak.

W. Nachfolger Carl Thies,
 Bécsben. (425.) III.

Daniel örökösai könyvnyomdájában.

